

česar. Ves zaklad je še v mojih rokah; ves, cel, dehteč. In potem odpiram pismo. Izpočetka počasi, vidiš takole; potem hitro odtrgam zadnjo zapreko, takole — in ... Zdaj tiho!"

Olga gleda Pavline begajoče oči in stisnjene ustnice. Pa mahoma pogleda pozorneje. Lahna rdečica dahne v Pavlina lica, ustnice zadržijo v ponavljanju besed iz pisma, in oči pogledajo bistreje. Potem omahne roka s pismom in grenko se pretegnejo ustnice.

„Tako, tako, tako,“ pravi komaj slišno in se nasloni nazaj.

„Pa kaj, Pavla — kaj?“ se vznemiri Olga.

Pavla zre nepremično rdečo rožo v zlatih žarkih in reče tiho:

„Zaročil se je.“

„Zaročil. In?“

„Saj res. In kaj zato?“ pravi skoraj v šepetu Pavla in se nasmehe. Skloni se naprej in podpre glavo. „Kaj zato, kaj zato.“

„Pavla! O — meni se zdi ...“

„Joj, Olga!“

In glava klone bolj in bolj in svetli biseri zatrepčejo v cekinu(?) tik Pavle.

Potem pa se umikajo cekini, in ura šteje sam polumrak ...

*Zaj ste prišli te s takim fortavčeri v Jeruzalem! Pam
človek mi povej, kaj
je hotelo tu reči*

Arthur Rimbaud — A. Debeljak:

Spavač v kotlini.

Sal: 7/7

Globo zelena, kjer vihravo peva reka
in meče cunjé, srebne vrh kamenov,
in kamor solnce se s ponosne gore steka.
Dolinica, ki péni se od práménov.

V kopeli sinjih svežih kreš mladostno glavo,
vojak odprtih ust in nepokrit leži
pa spava; pod oblakom se je zleknil v travo,
bled v postelji zeleni, kamor luč deži!

Nogé v cvetočih mečkih, spi. Usmev obkroža
ga liki bolno dete, ki je mati boža.
Priroda, toplo ziblji ga: on čuti hlad!

Nozdrvi ne drhte mu od vonjav opojno;
rokó na prsih, ko na solncu spi pokojno;
na desnem boku zeva rana ko škrlat.

